

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 505

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

21 març de 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

La concentració en la ciutat

En els nostres viatges sovintejats a les comarques catalanes, hem pogut notar que els propietaris rurals es queixen tot sovint d'una necessitat a la qual difícilment trobem remei: la manca de braços pel cultiu de la terra.

No és veritat que no deixa d'ésser aquest un fet ben estrany tenint en compte que a Barcelona hi ha, segons recents manifestacions del cap de la Borsa del Treball de la Diputació, uns cinquanta mil obrers sense treball? Com és que aquests obrers no cerquen la feina al camp i en treballs agrícoles, remeiant així aquella necessitat i la pròpia?

Evidentment, el problema de l'atur forçós a Espanya encara no hi és intensament. Sortosament, no patim aquesta xacra que en altres països europeus i americans s'ha convertit en el primer i més obsessionant problema; el problema dels problemes tant per la seva magnitud (vint milions d'homes parats), com per l'urgència de la seva solució.

L'única manifestació del problema en nostre país, és produït per dos fets: primer, la misèria per manca d'aigua, en les comarques andaluses; i, segon, el fenomen dels obrers parats en certes grans ciutats, especialment a Barcelona, per manca d'una distribució assenyada i racional de braços entre la ciutat i el camp.

Al primer problema potser hi hauran portat la solució les pluges d'ara. Al segon problema ¿qui l'hi pot portar la solució? El fenomen de les grans concentracions ciutadanes és avui un fenomen de caràcter general, una veritable malura del segle xx. Poc a poc la gent del camp fa cap a la ciutat; i aquella crisi passatgera, que de vegades es presenta en el primer per la gran variabilitat dels treballs agrícoles, es sortejaria fàcilment si no hi hagués l'esquer de recórrer a la ciutat, on sembla que tot hom hi campi i on les possibilitats de la feina semblen il·limitades.

Amb tot, la limitació hi és, i ja la comencem

a tocar de ben aprop a Barcelona. Però quan aquesta es presenta ¿qui fa retornar els obrers al camp? Els salaris, generalment, més elevats; els majors atractius de la ciutat; les possibilitats quasi mai esgotades de trobar feines tan divertides com hi ha en les urbs; el llaç de l'educació fàcil dels fills i fins de la possibilitat del treball d'aquests en tant diverses ocupacions, són els lligams que van retentint la gent obrera a ciutat, mentre el camp té fretura de braços de treballadors i té necessitats a les quals no pot atendre.

I amb tot, la redistribució dels obrers és un fet que ha de venir, necessàriament, fatalment. Aquí hi ha majors elements de resistència, és cert; però això no vol dir que aquests siguin inesgotables. I s'esgotaran en un moment determinat.

I llavors què haurem de fer per indicar als nostres obrers els llocs on podrien trobar feina, on podrien atendre al guany per ells i la família? Les Borses de Treball ens indicarien — si existissin — aquestes dades. Amb una Borsa a Barcelona no n'hi ha prou. Perquè al costat de moltes altres institucions socials no han de néixer aquestes institucions, que poden ésser ben simples, ben senzilles i ateses quasi sense cap despesa?

Tots els organismes paritaris dins el món industrial podrien tenir oficines de col·locacions o borses del treball; tots els sindicats agrícoles de les nostres comarques els podrien tenir també. I així, entre uns i altres, hi hauria la possibilitat de conèixer quan el treball resta esgotat en una indústria o resta esgotat en certes comarques agrícoles. I així es podria anar a establir un intercanvi entre la ciutat i el camp, que podria ésser ben fecund en resultats de tota mena.

I potser es contribuiria a desfer aquestes monstruoses concentracions ciutadanes, Babels dels temps nostres i malaltia social moderna, amb evident guany del cos i de l'esperit.

Monòlegs quaresmals

PER JAUME RAVENTÓS

III

Quan m'hauré arreglat de manera que tota la meua vida reposti en la soca ferma de la voluntat i de la llei de Déu jo vindré a ésser com una mena de castell inexpugnable.

Això no vol pas dir que no sia impugnats per enemics terribles que són legió, al davant dels quals veig dos cabdills que em tenen jurada la guerra i saben perfectament on han de trobar les més febles resistències. Com que un d'ells el tinc dintre mateix de casa i mai no dorm, a tall de bon traïdor! I fa senyals al de fora que acabdila una forta columna d'atac! I els dos combinen admirablement les seves operacions per enderrocar l'obra més ben fonamentada per poc que jo badi.

El de dintre és la sensualitat.

El de fora es el món.

Si jo tingués manera de plantar al carrer la sensualitat com es fa amb un servidor infidel, crec que tindria la partida guanyada i podria dormir tranquil; però, ca! això no és possible. La porto adherida a mi mateix; és un mal d'herència que ha pres en mi carta de naturalesa com un caràcter que s'ha fixat a través de centes de generacions.

Ni tampoc del món no en puc fugir perquè és com un baf que empesta tota aquesta terra en què vivim i treballem.

Posades així aquestes dues circumstàncies no em queda altra solució que la lluita. I tant desig com tinc de pau, de tranquil·litat i de descans, em veig obligat a esgrimir armes i a rumiar tàctiques. I veig per pròpia experiència que és ben veritat aquella màxima que va escriure Job: "La vida de l'home damunt la terra és vida de soldat", i certament no de soldat de passada o de caserna, sinó de soldat en estat de guerra.

Vinga, doncs, una bona arma i una bona tàctica.

La tàctica serà una vida austera: potser fóra un llenguatge més cristià dir-ne *mortificada*. Penso que aquesta tàctica porta com una divisió de forces enemigues; perquè si tanco ulls i orelles a l'ambient mundanal que cuida ofegar-me, trenco la conjuminació que hi ha entre la sensualitat i el món, contra-resto l'atmosfera deletèria del món i ofego les concupiscències sensuais, ensems que em poso en un ambient favorable al desplegament i creixença de tota virtut.

L'austeritat de vida, ço és, l'eliminació de les superfluïtats, em posarà fora de tret de les escomeses del món i ensems domesticaré les passions; i, si d'ella n'arribo a fer un hàbit, serà per a mi com una mena de careta contra els gasos asfixiants del món pervertit i com una mena de cuirassa contra el fibló de la traïdora sensualitat.

I també he dit que em caldrà una arma: la de l'oració. *Vigilate et orate*, sento que em diu Jesucrist. I jo, que ja tinc prou experiència del que poden les meves forces naturals, miraré de posar de la meua banda altres forces sobrenaturals i no em cansaré de clamar una i altra vegada amb el Profeta: "Déu meu, veniu de pressa a ajudar-me." "A Vós us demano socors per a vostre sirvent redimit amb la

vostra preciosa Sang." El cercar-me aquestes aliances supraterrènies no és pas senyal de covardia, però sí que ho és de debilitat. I negar aquesta debilitat fóra una imprudència ben temerària, com el voler prescindir d'aquest adjutori sobrenatural fóra una imperdonable ximpleria.

Deixalles de la Dictadura

Es declama de valent contra les deixalles de la Dictadura, sense respectar d'ella ni les coses que féu encertades, però es deixen en peu les indecències, més o menys artístiques, que ens deixà per herència a la Plaça de Catalunya, al Parc de Barcelona, etc. Aquell *monumento* del capdamunt del Passeig de Gràcia, que feia mal d'ulls a molta gent, ha desaparegut quasi d'una manera insospitada, i, en canvi, les tristament famoses estàtues de la flamant Plaça, allí s'estan prenent la fresca amb una poca vergonya que esborrona. I res no diguem d'aquella recent estàtua jacent que fa migdiada en els jardinetes de la Granvia.

Per a l'art tots els nostres respectes i les més discretes simpaties; però per la moral, encara més, amb tots els seus furs i les seves prerrogatives en peu. El nu escandalós no és pas l'art, i tot nu que pugui ferir la vista dels petits i dels humils, i encendre les passions dels grans i dels superbs, és un pecat públic. *Non licet...*

FOMENT DE PIETAT

SETMANA SANTA

LLIBRES ADIENTS

SETMANA SANTA

TEXT LLATÍ I CATALÀ

DIJOUS I DIVENDRES SANT

LES HORES DEL MONUMENT

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist

segons els Sants Evangelis

MEDITACIONS DE LA
SAGRADA PASSIÓ

Cardenal Wiseman

EL CANT RELIGIÓS DEL POBLE

SETMANA SANTA

DOMUS NEGOTIATIONIS

Una botiga de traficants

L'esperit d'oració troba resistències en nosaltres. Com cordes fluïxes, en xocar amb els fets, no donem sinó notes confuses i baixes, cap música vibrant i neta.

Quan Déu entra dins de nosaltres per parlar-nos, quan els seus renys i les seves amonestacions prenen aire de penetrar en el nostre temple, la rastellera de traficants intallats sota els pòrtics es subleva i li barra el pas.

És que la meua ànima és una casa on es trafica i on el guany fa la llei. Jo trafico i jo calculo i jo en dic d'aquestes habilitats mediocres, sàvia experiència, sòlid sentit comú, prudència previsor i desitjable. Atenció; no fos cas que Déu volgués enganyar-me, que les seves proposicions no amaguessin trampa, que ell cerqués algun benefici en perjudici meu. Tantmateix convé que jo analitzi els seus desitjos per veure si estan en concordança amb els meus interessos, convé que jo pacti amb les seves exigències un petit *modus vivendi*, i que jo m'espavili d'obtenir reducció de càrregues i retràs de pagaments.

Tot aquell, però, que trafica amb Déu és idòlatra i el paganisme abjecte que encara no he eliminat em fa veure tota cosa en la perspectiva del meu profit terrenal, com la icterícia que grogueja la pupila dels biliosos, a través de la meua òptica convencional i de les il·lusions de la meua malaltia m'arriba a creure que Déu i jo, a una i altra banda de la meua taula de marxant, podem discutir les condicions del nostre negoci.

Jo escolto aquest que parla dintre de mi. Davant un sacrifici feixuc ha fugit per la tangent tot murmurant: "Bah! Els altres farien com jo". Correu darrera del personatge que parla així, atureu-lo, porteu-lo a plena llum i mireu-lo bé en els ulls. Ell és un pagà. És cosa segura que mai no ha estat batejat. Hi ha, doncs, en vosaltres, en el territori dels vostres pensaments, amples zones salvatges on la virtut de la creu de Crist encara no ha penetrat. Ja que no es tracta de saber què farien els altres, ni tampoc què han fet; no es tracta de reglamentar la conducta amb el patró del veí, sinó d'obeir a Déu que demana a cadascú segons la mida de cadascú i que ens jutja pel que ens dona.

Un Déu discutit, un Déu contradit ja no és un Déu, és una ídola: posat que en tant és Déu en quant és l'Únic i el Sobirà.

Domus negotiationis. — Jo escolto aquest que parla dintre de mi. Ell acaba de refusar un acte d'abnegació i es justifica dient: "On aniria a parar si sempre diguéis que sí?" No gosa a afegir a aquesta frase les paraules acusadores que li darien la veritable significació: "On aniria a parar si sempre diguéis que sí a Déu?". Correu darrera d'ell, atureu-lo, guaitau-lo a la claror i aquest que en vosaltres parla així és un pagà. No ha estat mai batejat en nom del Crist mort per tots nosaltres i que va estimar fins al cap d'allà. On aniria a parar? Hi ha, doncs, fronteres, barreres, fosses, que Déu no té dret a traspasar! Aquí és a casa meua, allà a casa seva. I quan Ell es propassa i quan Ell usurpa, jo tinc el dret de reconduir-lo respectuosament al seu domini. Aquest,

però, és una ídola, una antiga divinitat poliada, un geni del bosc o de la font; no és el Déu vertader, per tot Senyor i per tot a casa seva. I quan discuteixo amb ell les fites de les fronteres, divago i blasfemo. És que jo sempre sóc a casa seva i Ell mai no es propassa quan trenca les muralles del meu jardí tancat.

Domus negotiationis. — Una vegada més escolto aquell qui parla: ell s'ha posat de genolls, té totes les aparences de sotmissió i damunt l'altar veig la seva ofrena ampla i sumptuosa. Ell ho ha donat tot... Sí, ell ho ha donat tot gairebé i mormola entre dents: "Tot, tot ho donaré a no ésser... això o allò." Ell ha guardat in *sudario* una riquesa secreta, potser una cosa de no res, una futesa que no té altre preu que el que li dona l'afecció. I heus aquí que en la balança de la generositat aquest buit, aquesta absència, aquesta friolera refusada pesa més que tot allò que s'ha ofert per rescatar-la i heus aquí que Déu es gira d'esquena davant d'aquesta oblació, perquè Ell no vol pas fer-se ric amb les nostres despulles, sinó omplir nostra pobresa. I no és cap pobre aquest, posat que és cobejós com un propietari i encara més. Jo ho donaria tot fora d'això que em quedo. Il·lusió, mentida pagana. Qui parla així és un salvatge, un ineducat, ell no ha estat mai batejat en l'Esperit i en el foc. Ell no sap que és degut a Déu.

La desgràcia d'un voler partit! En la vostra confusió no sentireu sinó les cridòries interiors i aquestes us privaran per sempre de la veritable tranquil·litat activa i joiosa.

La vostra ànima no és pas una botiga de traficant, és per vocació un santuari on s'adora. Per quina raó haveu abraçat els pòrtics amb els vostres *si*, amb els vostres *però*, amb les vostres reserves, amb els vostres retrassos, amb les vostres sinuositats; per quina raó no ajudar el Senyor a trabucar totes les taules dels traficants que canvien valors mortals contra d'altres i que només es fan rics d'allò que mata? Per quina raó no permetre al Crist d'entrar a casa seva, a tall de Sobirà, a tall de Déu incontestable que un hom rep de genolls amb adoradora humilitat i sense fingiment? Les queixes, les recriminacions, les rancúnies, els malhumors, tot aquest poble de Jebuseus i d'Amorrheus que embrossen la meua terra santa, que tots aquests se'n vagin, Senyor, a fi que Vós regneu en mi pacíficament i per sempre més.

Domus negotiationis. — L'oració podrà passar fins a les fonts de la meua acció; ella ho podrà impregnar tot en la meua vida si jo em decideixo a suprimir el meu paganisme, a no refugiar-me darrera d'estúpids principis de falsa saviesa i si, tot posant cada cosa en son lloc, jo comprenc que el vostre lloc, mon Déu, no és pas el primer sinó l'únic. Ja que tot el que queda no és res sinó en Vós, i Vós no sou pas el primer terme d'una sèrie i nosaltres no hem d'acabar mai en Vós per passar a una altra cosa, sinó que Vós sou l'Absolut i per això l'Incomparable.

Pierre Charles (*La prière de toutes les heures.* — Deuxième série, p. 41).

"Confido in Domino"

PER R. RUCABADO

"Qui confia en Déu és perquè és fill de Déu, perquè el fill confia en el Pare, i la confiança del fill obliga al Pare."

DR. JOSEP TORRAS I BAGES, *La ciència del patir*

L'escut episcopal del Dr. Torras i Bages és com un fanal de pau i d'oració. Les torres, senyal de defensa, i a Catalunya llocs de refugi, lligades amb rosaris, cadenes espirituals i pacífiques. Al voltant, l'expressió *Confido in Domino*, "tinc confiança en el Senyor". Tot l'esperit del Dr. Torras està en aquesta divisa. Tota la seva obra docent pastoral queda inscrita en aquesta frase, la primera que ell va concebre en l'exercici de la seva funció, tota vegada que la inscriví com a lema de l'armorial i també l'última, es pot dir, perquè la tornà a escriure en la pastoral signada en el seu llit de mort, després d'haver-la practicada i ensenyada amb constància. El providencialisme, que és la fe activa en el govern de Déu, la pràctica de la confiança en Déu, és doctrina predilecta del gran bisbe, i és una de les seves ensenyances típiques.

També va ésser Mossèn Clascar qui em va introduir en aquesta escola providencialista del Dr. Torras. Ell em va ensenyar de sentir el ressò providencial en els fets de la vida pública, i més especialment en la vida particular — perquè ningú com un mateix pot percebre el sentit íntim, misteriós i invisible dels esdeveniments, quan un ha posat la confiança en el poder que els governa. Un dia històric vaig tenir el goig d'escoltar dels llavis episcopals una orientació, que decidí la meua vida i aquietà vacil·lacions. Sense jo demanar-li, em sortí a parlar de la meua professió de dependent del comerç, i em deia: "Cal deixar-se portar per la Providència. Cal tenir-hi confiança. Quan la Providència ha posat a vostè en el comerç, ella sap per què. Deixi fer a la Providència." Aquestes paraules il·luminaren el passat i el present de la meua vida, i aclariren l'esdevenidor. Vaig veure que essent cridats per a exercir a la terra una milícia, la nostra grandesa venia de l'oïr, reservant-se Déu l'esfera de les eficàcies.

"El més humil operari — ha escrit ell — revestit d'esperit cristià és un cooperador de Déu en la imensa activitat de la creació humana" (1). Un senzill obrer, doncs, per isolat que estigui, si té confiança en Déu, pot ésser omnipotent, perquè té consciència de què collabora amb Déu, i de què, per tant, Déu collabora amb ell. Aquesta confiança no és en cap manera invitadora a l'inacció, sinó ben al contrari, estímul d'activitat i de sacrifici sense mesura ni límits, estímul d'abnegació. Modernament hem vist amb dolor alguns sociòlegs semblant que prenguin part a la nefasta empresa dels socialistes que destrueixen i desacrediten les virtuts cristianes. La paciència, l'esperança, la fidelitat, fins la mateixa fe en la Providència han estat blasfemes, com si aquesta confiança sobrenatural fos una mena de pèrdua o de fatalisme, i convidés a jeure esperant el manà del desert. Però la vida dels sants, tots ells

(1) Meditació del dia tercer.

fills confiadíssims en la provident paternitat de Déu, és l'exemple de les activitats heroiques, dels sublims sacrificis, del treballar ardit, abnegat, insuperable, en bé del pròxim i dels necessitats. La confiança en el Senyor multiplica l'activitat i, per tant, l'eficàcia del creient.

Es que la Providència vetlla sobre els homes, però els imposa obligacions i lleis; i seria la confiança una paraula buida, falsa i fins injuriosa, si no impliqués lleialtat envers Déu i fidelitat en l'observança dels seus preceptes. Que nosaltres ens poguem fiar de Déu, això no té sentit ni justícia si com a condició prèvia Déu no es pot fiar de nosaltres. I això obliga a l'activitat, a la moralitat, a la vida perseverant i complidora, obliga a l'esmerç i orientació de tots els actes de la nostra voluntat en bé i no en mal dels altres, que són agents, representants, fills i recomanats també de la mateixa Providència. Implica la confiança filial envers Déu, el conscient deure filial complert, la recta conducta, la pietat pràctica, la caritat viva, l'edificació. D'altra banda és incompatible, d'una manera radical, amb les defecions, ofenses i desercions de la llei. Per això l'escola providencialista ha d'ésser necessàriament una escola moralista.

Per a l'ordre del món, l'ordre social, la pau i el benestar de les masses, serien els obstacles naturals, tan difícilment superables, dels elements mateixos, els mecanismes i els invents amb les seves revolucions, la creixent potència física i econòmica a l'abast dels homes, amb els nombrosos i greus problemes que fa néixer, serien, dic, aquests obstacles força abreuiats, força disminuïts, fàcilment domables treient o reduint al menys les causes voluntàries de desordre, treient els vicis i corrupcions, que són agents terribles de trastorns socials. Treient almenys, ja que la naturalesa humana és tan propensa a la caiguda, el triomf social de la corrupció i el vici, que avui són matèries industrialitzades i capitalitzades, i en la victòria de les quals estan vinculats gran part dels progressos mecànics i els ressorts financers. Ja que no sembla possible extirpar el pecat, exigeix almenys el providencialisme combatre a mort el triomf social del pecat!

Augmenta, afirma, la fe en la Providència, la responsabilitat individual. La Providència governa el món mitjançant les causes segones, i d'aquestes causes segones en som nosaltres, els homes. Beneïts els qui ajuden, els qui són providència ells mateixos i, al contrari, ai dels qui rebutgen, defugen, deserten de l'acció providencial! Si és i pot ésser ministre de la providència un obrer el més senzill, en major proporció, material almenys, pot i ha d'ésser-ho el ric, gran administrador de béns. El paternalisme (tan poc de moda en els llibres de sociologia, i no obstant impossible de desarrelar de la filosofia social cristiana mentre hi hagi un Pare al cel i pares a la terra, mentre sigui la més excellent forma concebible de l'amor l'abnegada paternitat); el paternalisme patronal, un baró d'alcúrnia patriarcal com ell havia de sentir-lo amb tota plenitud, i com ell s'hi

sentiran els qui es reconeixin de la mateixa soca. "L'amo ha d'ésser com la Providència de tots els seus dependents i auxiliars — escrivia en *La Pàgesia cristiana*, — i ha de tenir en compte totes les seves necessitats individuals i de família; que el principal i el dependent són d'identica naturalesa; que tots són súbdits d'un mateix Senyor, qui examinarà severament a l'amo de son comportament envers els seus treballadors, dels quals abans que amo és germà; i que l'autoritat i poder que li ha donat la Providència no és en benefici propi i en un sentit egoista, sinó per a la utilitat general del nostre llinatge."

Però el fi de l'home sobre la terra no és únicament mantenir-se i subsistir, sinó exercitar-se i elevar-se per a la vida millor i eterna. No sols la Providència subvé i sosté els individus i els pobles, sinó que els aixeca i educa i fa pujar i perfeccionar-se. El fi de l'home no és la terra, sinó el cel. "Déu Senyor Nostre — comença persignant tota la seva obra pastoral en obrir la lletra primera *De la Ciutat de Déu i l'Evangeli de la Pau* — és qui governa totes les coses criades, i fent una immensa escala de les dites coses, vol que les criatures humanes des de la terra pugin al cel muntant pels graons de la virtut." Per a aquest treball d'ajudar els homes els dóna, a més dels àngels auxiliars, la raó vicària de Déu, les ciències, les arts, les virtuts naturals... No sols les facultats intel·lectuals i morals de l'home són ministres providencials per al seu bé i ascensió individualment considerat. Les diferències d'estament, les desigualtats — pretext de la follia, de l'incomprensió socialista — són aparells harmònics per l'aixecament social. "La Providència governa la humanitat i vol sublimar-la amb una perfecció superior, i ha disposat diversitat de condicions i d'estats en els homes — diu a *L'elevació del poble o la democràcia cristiana* — per donar lloc a l'exercici de virtuts diverses que produeixin una sublim harmonia moral, i faci els homes que a ella hagin contribuït mereixedors d'una dignitat i felicitat sobirana en l'altra vida."

La sublim administració de l'ull patern de Déu distribueix per a aquest exercici sovint fatigós, necessàriament dolorós, amb sàvia equitat les penalitats alternades amb satisfaccions i dolçures, per tal que sigui resistible la provatura. "La seva paternal Providència regeix la vida cristiana i proporciona els consols i les adversitats segons ens convé" — diu a *La ciència del patir*, i aquesta mateixa doctrina la va explicar en abundor en aquell suculent manual de ciència de la vida que és el *Mes de Sant Josep*. "Ni tot calamitats i sofriments, ni tot goigs i plaers. La sapientíssima Providència de Déu en el govern de nostra vida va alternant els dolors i els goigs per a major bé de la nostra ànima" (1).

I aquesta prudent alternació, que a la vegada, permet a la Providència, combinar, en el balanceig de la contradicció, amb les proves els càstigs, es manifesta més encara en la vida colectiva, fins en les fases més doloroses i més tràgiques. "La Providència de Déu qui governa la humanitat disposa aquests trànsits de pobles, d'institucions, de classes socials", diu a *L'elevació del poble*, i en altre lloc recorda, en comentar el magne i cruent trasbals de 1914, la fi del qual ell no veié en la terra (morí en 1916, en plena guerra europea), que "el mal, el Senyor el permet al món per a un major bé, per a

la dignificació dels homes, com l'acció purificadora de les tempestats" (2), tot el qual no vol dir, com ell ja sobradament explica, que les tempestats i les guerres s'hagin de desitjar. Guerres, revolucions i catàstrofes s'han d'evitar a tota costa, però acatant humilment la testa i sense desesperació, quan esclaten i són inevitables, essent la consciència de cadascú jutge que precisi el sentit del mal que Déu permet, si és punició o si és provatura, o si mitjà misteriós per a evitar-nos mals ben pitjors. Aquell gran providencialista que era el Dr. Clascar, quantes vegades em deia: "Les malalties, si en fan de bé en el món! Hi han malalties que aguanten les cases i les famílies." Aquesta reflexió, sagacíssima, m'ha estat confirmada per l'observació i l'experiència, i de la visió de moltíssimes cruels adversitats, a primera vista incomprensibles, caldria concloure com els nostres amics que han pogut contemplar el martiri i passió de la innocent Teresa de Konnersreuth: *Adoramus te Christe et benedicimus tibi*.

"És que per a l'interpretació de les coses humanes, per a la seva comprensió perfecta, per a la seva recta direcció, es necessita un element superior a l'home", ha escrit, en resum de l'exègesi providencialista de l'ordre social i de la història humana (3). Es necessita per a la interpretació de les coses humanes, la fe viva i la confiança filial en Déu. I és ben veritat que el reconeixement individual pels personals beneficis que ben amorosa la Providència ens prodiga, si sabem observar-los, ens ajuda i ens il·lumina per a la clara visió dels fets col·lectius, històrics i fins actuals, àdhuc alguns de misteriosos i incomprensibles, perquè ja ha dit també amb gran seny Jacques Maritain "l'amor simplifica el treball de la fe".

Perquè és l'Amor i la Bonesa infinita el qui governa el món, per això surt cada dia amb victòria per damunt de catàstrofes, misèries i guerres, el sol de Déu damunt de justos i pecadors. Es cert, però, que aquest sol universal no escalfa de la mateixa manera, amb la mateixa eficàcia, les ànimes de pedra i els cors plens de caliu. Hi ha, penso que es pot dir, una Providència directa i una d'indirecta. "La Providència es cuida d'aquells qui ha escollit", deia el Dr. Clascar sempre, i hi han fineses i regals que omplen de sobrenatural agraïment. Una de les que he rebut a la meua vida, més fonder i emotives és un dilluns de Pasqua que vaig tenir l'honor altíssim d'assentar-me a la taula episcopal de Vich, a l'esquerra mateixa del venerable amfitrió. Abans del dinar li vaig sentir el *Regina Coeli letare* amb el mateix to i matís d'"aquella Celestial Senyora" en la plàtica de comunió a la capella barcelonina. Les viandes del dinar varen ésser servides pels seus domèstics, però en arribar als postres, vegí amb admiració, amb confusió, amb emoció inenarrable, com el Dr. Torras i Bages omplia un plat del dolç i ell mateix me'l servia... Era la Providència directa... Aquell gran doctor i sapientíssim prelat de l'Església servint menjar amb ses pròpies mans a un pobre i modestíssim convidat, era la pràctica de Jesús rentant ell mateix els peus als seus deixebles. El poema de Mossèn Cinto em cantava per les enrojolides orelles:

m'estic a l'hostal — de la Providència
servit com un rei...

(2) *L'enigma de la guerra* (1915).

(3) *El internacionalismo papal* (1915).

Venerem tots aquest nou Pare de providència i mestre de confiança en Déu, que el Pare celestial per amor als fills d'aquesta terra ens ha donat. I demanen-li per primera intercessió que deslliuri aquesta terra del flagell universal dels obrers sense pa i sense feina. Que no caigui damunt de Catalunya la terrible plaga mundial, que farà època en l'his-

tòria i que sense cap mena de dubte és un flagell providencial com els d'Egipte, pel qual caldrà doblegar els genolls i aixecar al Pare del Cel, al Pare desconegut i blasfemat, el clam peticionari avalat per tots els Joseps dipositaris de les sitges sobrenaturals, el clam peticionari del pa de la humanitat.

El règim parlamentari a Espanya i a Anglaterra

PER PERE VILELLA MACAYA

Estudi comparatiu

La reorganització d'Espanya, aquest problema que tant preocupa a dretes i esquerres, ha suscitat o més ben dit ha posat de relleu una sèrie de problemes d'indole política la solució encertada dels quals no està pas en mans dels qui actuen amb un criteri estrictament científic. Els pobles canvien seguint l'evolució contínua de l'Humanitat i d'acord amb aquest moviment evolutiu també deuran canviar les solucions polítiques, seguint les circumstàncies de lloc i de temps. Es per això que institucions (que a la fi no són més que solucions de problemes polítics) que un dia foren perfectes, en el sentit d'eficients, avui han perdut llur virtualitat, i si una institució dels nostres temps respon a les necessitats d'un poble i no s'adapta a les d'un altre, no hem de buscar-ne les causes més que en les característiques psicològiques d'un i altre.

I això ens porta a afirmar la necessitat en què estan els que volen resoldre el problema polític d'un poble, d'estudiar si aquest es troba en condicions d'ésser emmotllat per institucions potser ideològicament perfectes, perquè una manca d'adaptació, de compenetració entre poble i institucions és causa de contínues inquietuds que si no res més impedeixen el normal desenvolupament de l'Estat.

La solució del problema de les formes de govern és, doncs, més pràctica que teòrica. I sols un polític (en l'exacte significat de la paraula) dotat d'aquesta comprensió de les necessitats nacionals podrà trobar la fórmula adequada. Un exemple patent el trobem en establir una comparació entre Espanya i Anglaterra. La primera busca, segles fa, un règim que lligui armònicament llibertat i autoritat. La segona ens mostra la continuïtat històrica d'un poble que ha sabut trobar aquesta harmonia. No vaig pas a assenyalar les causes d'aquesta inquietud característica nostra. M'atenc en absolut a la resultant.

A què deu atribuir-se aquesta diferent actitud d'ambdós pobles en front d'un mateix règim? Jo crec que sols a una diferent posició psicològica nacional.

La psicologia de l'anglès i de l'espanyol és, no goso a dir antitètica, però sí molt diferenciada. Característica del primer, l'acció. Característica del segon, la passió. Posem en moviment aquests estats i tindrem en l'anglès l'home d'acció i en l'espanyol l'home de passió. El primer actua mogut per la realitat de la vida que li és exterior, adapta en tot moment la seva activitat a les formes de vida que aque-

lla li suscita, prescindint de problemes abstractes. D'aquí el sentit pràctic anglès, aquesta magnífica qualitat que el fa adaptar-se a totes les contingències. En canvi l'espanyol sols es posa en moviment quan la realitat externa coincideix amb la seva actitud d'home de passió. Quan això es dona el veiem obrar en forma admirable, és l'home de les grans gestes, és un D. Pelai, un Hernán Cortés, un qual-sevulga d'aquests herois que es troben en la Història nostra i personifiquen la sublimació de les qualitats racials. Fora d'aquells moments deixa passar la vida en una actitud estàtica i fins contemplativa, mirant els esdeveniments amb una tendència fatalista que informa malhauradament tota la seva història política.

En aquesta mateixa diferenciació psicològica hem de buscar la causa de les tendències, individualista espanyola i collectivista anglesa, que tanta importància tenen en la política llur. L'espanyol defuig tota subjecció tota subordinació al grup, mentre que l'anglès tot li ho sacrifica. Es aquesta la causa d'aquesta admirable unitat que ens mostra l'anglès en totes les formes d'agrupació, siguin de l'ordre que siguin. Obeïeix la llei, no perquè se li imposi coercitivament, sinó perquè veu en ella l'ordinació del conjunt. Això explica que aquest poble pugui viure sense lleis que aquí ens són fonamentals. Tota la seva història política ens mostra aquesta subordinació de l'individu al grup i aquest respecte al que sense ésser llei, respon a les necessitats nacionals: I no sols ens ho mostra en aquest aspecte sinó que n'hi ha prou amb haver viscut a Anglaterra per observar en tot aquesta sorprenent adaptació de la vida individual a la colectiva. La ciutadania d'aquell poble produeix en l'estranger una tal impressió que justifica l'admiració que no pot per menys de sentir davant d'aquella vida tan ordenada ensems que tan lliure.

Avui dia és gairebé un tòpic confondre sentit pràctic amb egoisme i és aquest un greu error. El poble anglès busca solament el màxim resultat de la seva activitat i no crec que sigui aquesta una qualitat menyspreable. Per això l'anglès, quan actua, sempre deixa darrera seu una obra feta. Per ell les teoritzacions no existeixen i una idea no té per ell altre valor que el de l'obra positiva en què es pugui convertir. Aquesta qualitat ens explica l'actitud de l'elector anglès davant les eleccions. Tot partit per presentar els candidats necessita proposar un programa de solucions als problemes que més afecten

a la collectivitat, i no cal dir com després en la seva actuació governamental ve lligat per aquell programa. Vegi's, per exemple, el passat en les darreres eleccions que donaren el Govern als laboristes. Aquests oferiren solucionar la qüestió dels sense feina. Tenen el govern i fracassen. No crec pas que en les properes eleccions tornin a tenir majoria. El país s'ha sentit defraudat i si una crisi no s'és encara produïda és, crec jo, sols pel fet de què el partit conservador no podria pas governar ara sense l'ajuda liberal i una crisi en aquestes circumstàncies no resoldria res, doncs el govern o estaria en minoria o sota un constant control liberal i cap de les dues coses interessarien els conservadors. De manera, doncs, que l'excel·lència d'un partit es manifesta per solucions concretes. És que l'anglès no veu davant seu més que el que veritablement hi ha. Això és, l'evidència de la realitat.

Donada, doncs, aquesta peculiar manera d'ésser anglesa, que fa que allí el règim polític que aquí fracassa tingui un èxit esclatant, pot dir-se que sen-

tat el fet d'aquesta diferenciació psicològica anglesa i espanyola, es pot afirmar que el règim parlamentari fracassarà aquí sempre? No, no és pas aquest el meu esperit. El poble espanyol pot adquirir per educació el que li manca per naturalesa i si molt s'ha fet ja, resta encara molt, moltíssim, per fer. Avui en dia veiem néixer orientacions noves tendint a crear aquesta, diguem-ne, cultura política col·lectiva, característica anglesa i de què nosaltres estem mancats i en elles s'observa aquesta tendència pràctica de què hem parlat. Pràctica, repetim, no en el sentit d'utilitarista personal sinó en el de màxim resultat col·lectiu. L'adaptació pot ésser lenta, però Déu faci que sigui eficient. Perquè quan el poble espanyol s'hagi posat políticament a l'altura de l'anglès, quan sàpiga dominar les innates inclinacions que actuen en la seva vida política com llast que no el deixa avançar lliurement, aleshores, indubtablement, el règim parlamentari espanyol seguirà les petjades del seu model anglès i donarà el profit que a Anglaterra ha donat.

Nudisme

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

Mireu, lector, què se m'acut així que suco la ploma i escric les presents ratlles: que els nudistes no són conseqüents, humanament, amb la seva faisó d'atemptar obertament i segura, en contra de l'única moral. Els que es mostren tan entusiastes del retorn al nu primitiu, nu, altrament, que de molts anys a casa nostra, a Barcelona, especialment, s'ha ja singularitzat en l'art, caldria que el duguessin, per tal d'ésser verídics i per tal, així, de quedar ben nu, a totes les coses.

I així caldria despullar tot ço que abans era nu i de sentit obscur, mercès a l'aire diví, sanejador de l'ànima pagana, ha exercit damunt la terra la doctrina divina.

I ara ens diem: tanmateix, quin és aquest retorn al nu? Doncs anem-ho a veure. L'home primitiu, deuria quedar, si fa no fa, com els nostres nudistes que comencen d'emergir a casa nostra. Però de l'home primitiu, per tal d'ésser ben nudista, cal copiar-lo i despullar-se de tot. Si algun meu lector recorda alguns dels trets i capítols més hàbilment retallats de *L'home perdurable*, de Chesterton, recordarà l'home primitiu, de les caveres. Un nostre nudista, d'aquests que es proposen de viure integralment, li cal que visqui integralment el nudisme primitiu. Li són sobers tots els encanteris de la civilització i àdhuc totes les seves utilitats. Voleu ésser nudistes? Doncs comenceu per aterrar tot quan s'ha fet d'ença que no hi ha nudistes. Mireu si en podem aterrar, de coses: la família, la societat, els drets, el pensament, l'art, els grans invents per a esbargiment de l'home, la mateixa fotografia, mercès a la qual podem esguardar aquestes fotografies nudistes, una religió divina i única, com la nostra, els plaers de viatjar còmodament, les grans biblioteques, els llibres que l'home, també, ha escrit esbrinant les coses del present món i del més enllà, i altres coses per l'estil que la cultura del lector pot anar pensant. I aleshores, voleu dir-me què en queda? Vegem-ne una imat-

ge. Tenim una casa on tot de comoditats, de luxes, de mobles caríssims, ens ve de cop i volta a l'esfondrament. No us apar que en contemplar les runes d'aquesta casa us ha de donar una mena de tristesa, de pena? Doncs pensem la tristesa que no ha de donar-nos que la civilització s'esfondri, anés per terra. Tornaríem tot de pressa als nudistes. I un nudisme així seria el nudisme integral.

El nudisme, com el prediquen els nudistes estrangers i alguns de catalans, no n'és de nudisme. Per tal d'ésser nudistes els caldria, irremissiblement, renunciar al món actual i viure com els primitius, en una cova, al ras, arran d'una balma, etc., etc. Apellar, tot amb tot, a l'aire nudista en una platja o a muntanya i un cop vestits, agafar el cotxe i retornar al confort del pis, a una funció de teatre o a passejar pel Passeig de Gràcia, és revelar amb tots els ets i uts el sentit que té un nudisme així. Voleu dir que, més que raons d'higiene i salut i cultura física, en el nudisme, no hi ha una bestialització, una burla a la decència i al pudor que a tots ens guaita pels ulls? Aquest, si fa no fa, deu ésser el nudisme integral que comença d'establir-se (1).

(1) Vegeu l'excel·lent estudi, d'ara fa dues setmanes, del senyor Ramon Rucabado i sobre aquest mateix tema, aparegut en aquest mateix lloc.

FOMENT DE PIETAT

Meditacions de la Sagrada Passió de Nostre Senyor Jesucrist

pel CARDENAL WISEMAN

Traducció catalana de JOSEP CARNER
Mestre en Gai Saber

(2.ª edició)

Rústica: 1'50 ptes.

Tela: 2'50 ptes.

Meditació social de Quaresma

PER GASTÓN GERARD

L'esforç social i individual

Quan el món va començar a veure's molt com-mogut per les doctrines anti-socials de tota mena, es va llençar de ple a un esforç social considerable per a veure de restaurar la societat i cercar els mitjans d'obtenir un equilibri més estable, més fonamentalment cristià.

El capitalisme eixorc del XIX havia donat els seus resultats; i la llibertat sense pa es feia difícil de sostenir. S'havien romput els motllos en què l'Església va buidar la societat de l'Edat Mitjana, i tot restava confós i desnaturalitzat.

Primer, un cop de mort a les organitzacions gremials (ja de si força malmeses).

Segon, un crit de llibertat individual anorreador, eixordador, exultant. La Revolució, amb la figura de Napoleó I, portava els seus principis arreu. I amb la llibertat política hi creixia la llibertat econòmica, la que posava el fort davant el feble, matant el primer al segon.

Tercer, el crit de guerra dels vençuts, dels qui en la lluita a plena llibertat havien caigut davant la força dels poderosos, dels omnipotents.

Quart, el gest generós i ample, amarat d'esperit, dels catòlics vidents, de què era possible una nova justícia col·lectiva estructurant la societat a base dels principis de fraternitat humana i de caritat cristiana.

De seguida, les veus dels Ketteler, Decurtins, Mun, etc., qui clamaven perquè l'obra de justícia fos començada, que fos començat el nou treball de reajust de la vida social als principis cristians.

I amb ells, un exèrcit generós de gent que volia això mateix, que es captenia dels deures de justícia i de caritat vers el proïsme i que estava disposat a portar-los a cap de pressa, ràpidament. I amb això, una volada d'institucions cristianes, lligues de compradors, sindicats professionals, caixes agrícoles i d'estalvis, etc.

I coronant tota l'obra, l'autoritat immensa de Lleó XIII qui es feia eco del desig universal i dels ensenyaments de l'Església en aquell document d'or, l'Encíclica *Rerum novarum*.

L'activitat social, doncs, era intensa... ens arborava a tots.

L'Estat intervé en la gesta

La lluita social plantejada pel marxisme havia de colpir fortament els homes dirigents dels Estats d'arreu del món, especialment dins la vella Europa.

I, ajudat el desig per l'esforç dels catòlics, aviat començaren els Parlaments a donar un conjunt de lleis, de disposicions de caràcter oficial, per anar implantant mides. Unes, referents a la seguretat dels obrers en el treball; altres, referents a la seva salubritat, a la higiene, al repòs del diumenge, a l'ensenyament de tota mena, etc.

Ben aviat la branca de la legislació social fou intensa, fortament expandida. I ben aviat arribà a constituir un món nou dins les legislacions clàssiques, món nou que venia a ofegar l'estretor dels

Codis Civils en els quals encara s'arreceraven els principis romans.

Pero l'Estat arribà a més. No en va tenir prou de fer respectar en els treballadors els drets inherents a tota persona humana sinó que va protegir amb mides justes els aspectes diferents de la vida dels obrers i es va llençar a les assegurances socials obligatòries, a les institucions tutelars de tota mena.

No cal dir com els catòlics han treballat intensament dins d'aquest camp. Els grans progressos de la legislació social a Bèlgica es deuen a la ferma actuació del partit catòlic en el Poder (25 anys); la gran majoria de les disposicions legislatives alemanyes, obra són de la minoria catòlica del Reichstag; els catòlics francesos han tingut sempre una actuació constant en aquest terreny des dels temps del Comte de Mun (el darrer exemple és el de la campanya pro segurs socials de l'any passat). I així successivament.

Però, ho pot fer tot l'Estat?

Aquesta actuació de l'Estat ha portat, com a conseqüència, una certa passivitat dels catòlics socials en el terreny particular o social. Ens hem anat acostumant a què l'Estat actuï, i la conseqüència ha estat la de creuar-nos de braços davant la seva gestió i, a tot estirar, intervenir quan l'Estat s'ha cregut obligat a prendre iniciatives.

Però això, ni és tot ni és prou. Ni tan sols pot satisfer el feix de les enormes responsabilitats que, en aquest punt, pesen damunt els catòlics com a tals.

L'Estat no és obstacle a l'actuació dels ciutadans. I així, resten els mons del cooperativisme, del mutualisme, de les obres patronals, de les propagandes de l'associacionisme professional, etc., sense que l'Estat els envaeixi ni pugui envair per ara. I, per què no hi actuem més, nosaltres, en aquests camps?

L'Estat pot i deu fer molt; però no pas tot. L'esfera de les nostres responsabilitats és nostra, ben nostra, i mai l'acció de l'Estat no podrà substituir-la. Ni li hauríem de tolerar que ho fes.

Al cap i a la fi, l'actuació de l'Estat porta tots els perills de l'estatisme, un bon xic dolent per a les esferes socials de l'Església, de la família, fins de la vida econòmica en general. I cal que nosaltres defensem aquestes esferes tan nostres sense que la intervenció de l'Estat hi arribi fins a graus excessius.

* * *

En resum:

Volíem expressar, amb tot el que havem dit, que aquells fervors dels primers temps de l'acció social catòlica avui resten un xic afeblits;

Que aquest afebliment és una equivocació i ens pot portar molts mals;

Que no ens podem refiar del tot de l'actuació de l'Estat, ja que els seus dirigents poden actuar perfectament en contra dels nostres més sagrats interessos;

I que cal que els catòlics anem assaonant sempre el terreny de la justícia i de l'acció social per tal que, en definitiva, aquest sigui fecundat amb la nostra espiritualitat.

Que si aquesta no existeix, poca serà l'obra que farem en sentit catòlic!

Joan Sebastià Bach

PER J. CIVERA I SORMANI

La música de Bach, com és sabut, és pura i sense efectismes. Quan escrivia no pensava en la glòria fugissera que tant plau als homes, sinó que es limitava a treure a la llum les harmonies que portava dintre l'ànima. Certament que era un tècnic formidable, però ell posava la tècnica al servei de les manifestacions pures de l'esperit. Si escolteu un choral de Bach, amb els ulls closos, perquè no us distregui l'espectacle del món exterior, sentireu una gran delectació espiritual. Ningú com Bach sap commoure el nostre esperit.

Es possible que els seus contemporanis no s'adonessin de la figura gegantina de Bach? Els que viuen arrezerats a una muntanya no s'adonen de la seva alçada fins que s'allunyen d'ella. Bach tenia massa alçada perquè un hom pogués adonar-se dels seus mèrits esguardant-lo de prop.

Als deu anys va trobar-se sol al món. El seu germà Joan Cristòfor, que era organista d'Ohrdruff, va recollir-lo i li va donar la primera educació musical. El seu germà va iniciar-lo en l'art espiritual per excel·lència. Bach, va veure obrir-se davant seu el camí que havia de menar-lo a la immortalitat.

Era tan profunda la seva ciència musical, que un dia va reptar el famós organista francès Marchand, a resoldre ràpidament tots els problemes musicals que li fossin presentats. L'organista francès abandonà la ciutat perquè va témer la superioritat de Bach.

Els seus contemporanis no l'admiraven com a compositor, sinó com a virtuós del piano i de l'orgue, especialment d'aquest darrer instrument. Era un organista meravellós. Havia visitat diverses ciutats d'Alemanya per a conèixer l'art dels millors organistes alemanys. En aquells temps a Hamburg hi havia el famós organista Buxtehude.

Els músics dels seu temps no van adonar-se que Bach era un compositor genial, que, com les àguiles, no volava mai arran de terra, sinó damunt els cims més alts de les muntanyes coronades de llum. En alguns aspectes únicament Haendel, pot comparar-se a Bach.

Al segle XVI s'estengué el costum d'executar música enigmàtica, que no era sinó una combinació

artificiosa de sons. El Concili de Trento, donà normes precises sobre la música religiosa, i un dels primers que van acceptar-les fou Palestrina. Aquest genial compositor que havia produït obres que revelaven una tècnica formidable, però que no tenien cap contingut espiritual, seguint les orientacions d'aquell Concili, va escriure algunes misses i alguns cants religiosos d'una profunda religiositat. En aquella època la polifonia pren una volada insospitada, però en les obres de Bach arriba a la seva màxima perfecció. Segurament ningú no podrà superar la grandesa de les composicions de caràcter religiós de Bach, perquè s'enlaira tan amunt que aquells que el vulguin seguir cauran retuts abans d'arribar al cim. Cal unes ales molt amples per a volar més amunt que Bach.

Quan es fonen els estels i el cel clareja lleugerament, no triga gaire a triomfar la llum. La clara rosada de l'aurora és l'anunci del dia que s'acosta. Bach, és l'aurora que anuncia una nova època. Ell és el precursor del període clàssic que comença amb Haydn. La seva llum és tan resplendent, que aquells que es trobaven prop seu restaren enlluernats. Caldrà que passi una corrua d'anys damunt de la seva obra gegantina, perquè els homes s'adonin del seu temperament genial.

Fou Mendelssohn, qui va adonar-se de la resplendor de les seves obres que al cap de cent anys

encara no s'havia extingit. La seva música no era compresa. Si no s'hagués conservat en els arxius, la humanitat hauria perdut un dels seus homes més genials.

Bach tenia l'obligació d'escriure música per a les funcions de l'església, de la qual era organista.

Fou a Leipzig, on va escriure les seves obres més famoses. En un període de cinc anys va escriure gran nombre de composicions religioses. Es d'aquella època la meravellosa Passió segons Sant Mateu, que ens ha fet conèixer el mestre Millet. Es conserva també la Passió segons Sant Joan. Les altres s'han perdut.

Qui no recorda les bel·leses que conté la cèlebre Missa en si menor? Bach, s'espiritualitza de tal manera, que ens allunya de la terra i ens transporta al cel. Triomfa el tècnic i l'artista. La tècnica

quan no va acompanyada de la inspiració ensopeix i aclapara. Tothom pot arribar a posseir una gran ciència musical, però únicament els escollits saben commoure la nostra ànima. Bach, tracta la veu humana com un instrument musical, i d'aquesta manera aconsegueix que les veus dels cantants i l'orquestra sigui una mateixa cosa. L'orquestra no és, simplement, un comentari o un acompanyament, sinó que veus i instruments es complementen.

Es sorprenent la fecunditat de Bach. Escriví 253 cantates, set misses a quatre veus i orquestra, tres Magnificats, chorals, motets, preludis i fugues, etcètera. A més a més com tothom sap, va escriure una infinitat d'obres de música de "camera". En les fugues no l'han superat ni els músics antics ni els moderns.

El mestre Millet, ens ha fet conèixer dues Cançones meravelloses de Bach. L'eminent director de l'Orfeó Català, una de les institucions més glòries de la nostra terra, no solament ha fet gustar al nostre poble la mel dolcíssima de la cançó popular, sinó que també ha sabut mostrar-li les bel·leses que contenen les obres dels compositors genials. Aquesta és la glòria més legítima del mestre Millet, aquest home d'ànima franciscana, que porta encara encesa dintre el pit la flama roent de la joventut.

Cal que el nostre poble agraeixi al gran mestre, i als seus ardis cantaires, l'esforç que han fet perquè conegui les obres cabdals d'aquell geni que va saber enlairar-se vers les regions més pures de l'espiritualitat.

Camins a seguir

PER LLUÍS G. RIUS I RIPOLL

En el periòdic "El Matí" ve publicant l'amic Dr. Albert Bonet, una sèrie de reportatges sobre l'actuació de les joventuts catòliques en altres terres, que són llegits amb força interès i que obliguen a fer determinades consideracions.

És un fet que continuament hem vingut delatant-lo i no s'ha aconseguit fins ara demostrar el nostre error, que és precis establir i donar al nostre jovent catòlic, que té afany de treballar i de caminar vers el seu perfeccionament espiritual, un guiatge que li permeti assolir separant els seus possibles entrebancs, el que es proposa conseguir dins les normes de la vida cristiana.

Hem vist i quantes vegades s'ha repetit el mateix, que el nostre jovent viu distret i que no el preocupa la vida social catòlica del nostre poble, i que, a més, camina empès per camins un xic vincladissos sense brúixola i que en realitat no respon a la seva manera de pensar.

Així succeeix a casa nostra, on a conseqüència d'aquesta desorientació i de la falta d'aquest seny guaiador, veiem i hem de contemplar com legions de joves es desentenien de llurs funcions i deures de sociabilitat cristiana, ingressant en Associacions on la religió queda relegada a l'últim lloc, si no és ja obertament foragitada de llurs tasques.

D'aquí ve la gran importància i profitoses ensenyances que reporten els articles publicats pel Dr. Bonet, que ens obliguen a exclamar: "si això es fa en un país on la religió catòlica no és declarada oficial, què fem nosaltres aquí, i què hem de fer? A què obeeix la nostra passivitat?"

Nosaltres, els joves, que dins el nostre cor ens bull encara la sang, i es possible fer viure intensament l'entusiasme que sabem encomanar a les nostres obres, és necessari que, definitivament, ens llençem a la lluita amb el cap ben alt i el cor posat en Déu, sota el guiatge que d'aquestes planes estant, innovo, del doctor Albert Bonet, persona avui dia única apta i capacitada per a portar a felicitat terme aquesta croada espiritual i que pot filtrar a través de les Associacions que es formin les ensenyances i orientacions que ha recollit del seu llarg viatge per altres terres ben llunyanes on es viu intensament

una vida cristiana dins les normes de la moderna sociologia.

Es precis desterrar del nostre ambient social, aquella indiferència que condensada en aquella paraula "Tant se me'n dona" fa que no es preocupi ningú de les qüestions catòliques que més intensament afecten a la nostra vida i cal organitzar degudament les joventuts catòliques, allunyant-les de l'estat passiu en què sempre han viscut sense cap força efectiva.

El moment present és, sens dubte, d'una importància extraordinària i cal aprofitar el caliu que existeix en diverses contrades de la nostra terra, favorabilíssim a l'organització d'aquest front únic, unit forces disperses.

Som-hi, doncs, tots plegats, i parodiant aquella frase d'En Maragall, donem-nos les mans a fi de donar vida i cos a aquella idea que traspua dels esmentats articles del Dr. Bonet i que mentalment, per desgràcia, hem de convenir-hi tots en la deixadesa en què es troba la vida social catòlica del nostre jovent, i no deixem caure en el buit les lliçons que rebem d'altres terres, procurant organitzar-nos degudament i coincideixi aquesta organització amb el magnífic i gran floreixement cristià del nostre poble català.

Avis important

Per Setmana Santa publicarem CATALUNYA SOCIAL el dimarts en compte del divendres. Com que en pocs dies haurien d'aparèixer dos números, suprimirem el de la setmana vinent, i el de Setmana Santa serà extraordinari.

Prenguin, doncs, bona nota els nostres subscriptors i els nostres corresponents, que la setmana vinent no es publicarà CATALUNYA SOCIAL i que en compensació donarem un número doble, amb profusió de gravats, dedicat exclusivament a commemorar els dies solemnes de Setmana Santa.

Del món del treball

Exercicis per a obrers

L'èxit extraordinari que obtingueren els Exercicis Espirituals organitzats per la Secció d'Obrers Manuals de l'Institut Catòlic, apoteòsicament clausurats a la grandiosa església parroquial de Sant Agustí pel nostre zelosíssim Prelat recentment, i altres Exercicis consemblants, demostren la singular importància que revesteix aquesta insubstituïble pràctica, tan-tes voltes recomanada per l'Església i últimament, i d'una manera solemne i apremiant, per la suprema autoritat de Pius XI, l'actual excels Pontífex.

La pràctica dels sants Exercicis està renovant, en les seves arrels més profundes, la cristianitat de Catalunya. Cap recurs com aquest dels sants Exercicis per a aquesta empresa espiritual veritablement gegantina.

Apliqueu el cas a la massa obrera. Totes les devocions piadoses, si poden basar-se en aquesta, multipliquen extraordinàriament la seva eficàcia. La mateixa vida cristiana pren, amb els Exercicis de Sant Ignasi, una puresa i una vitalitat sorprenents.

Per aquests motius pot ben dir-se que cap obra millor que els Sants Exercicis per als obrers. Amb aquesta pràctica s'edifica en ferm i per sempre.

L'obra d'uns pescadors

L'obra d'uns pescadors, intel·ligentment i eficaçment ajudats, és el Reial Mont de Pietat de Sant Pere Pescador que acaba d'inaugurar el seu esplèndid edifici social — un palau de la cooperació benèfico-social vora la mar — on tenen ample i endreçat estatge les seccions de Pensions per a la Vellesa, per a la Invalidesa, per a les Malalties, per a la Viduitat, per l'Orfenesa, en la nostra Barceloneta, gran poblat de pescadors i pàtria estimada de la nostra típica i honrada i intel·ligent gent de mar. Obra seva és el R. M. P. S. P. P., i obra tan magnífica que, en inaugurar-se dit edifici, atragué l'assistència de les autoritats i de l'élite social, i l'atenció i els aplaudiments de tot Barcelona. Amb 40 anys que compta d'existència pot dir-se que ha fet miracles. Els afiliats passen de 1.600 obrers i en dites seccions es reparteixen prop de 400.000 pessetes anuals. A més tenen Cooperativa, Escoles i Biblioteca.

Rebin els seus obscurs herois els nostres més corals aplaudiments.

Notícies diverses

No sense forta oposició han estat aprovats a la Cambra dels Comuns els crèdits per atendre als obrers sense feina, la quantia dels quals fa trontollar el colossal pressupost anglès.

— Les Trade-Unions australians han rebutjat en nutrida votació la vaga general. Allí els obrers comencen a tenir seny.

— La crisi minera de França ha produït fins ara paralitzacions de braços i minva de nous, però es tem que s'agreujarà cada dia més.

— Mac Donald treballa de ferm a les directrius dels patrons i dels obrers per tal de llimar asprors i

unir forces, i deturar la creixent depressió industrial de la Gran Bretanya.

— Els funcionaris públics de Grècia han protestat contra la nova llei que els prohibeix formar part del Sindicats obrers.

— El Govern japonès es proposa reconèixer els Sindicats obrers; però, en canvi, vol controlar tots els conflictes del treball que sobrevinguin.

— Segons les últimes estadístiques el nombre de obrers desvagats augmenta arreu.

— Els ferroviaris han quedat malcontents de la solució del seu afer. Les Companyies no els han concedit tot quant estimen ells de justícia. I encara el que se'ls dona ho pagarà el públic...

— Els obrers en vaga del port de l'Havre acceptaren l'arbitratge del ministre del Treball i reprendran el treball.

— Ha causat forta decepció en els sectors obrers extremistes el rebuig de la vaga general votat pels tradeunionistes d'Austràlia.

— El partit laborista parlamentari ha refusat per 74 vots contra 23 una resolució encaminada a consignar en els propers pressupostos una elevació d'una lliura esterlina per setmana, en els retirs per a la vellesa i pensions de les vídues.

La resolució preconitzava igualment l'augment del subsidi concedit als obrers parats.

FOMENT DE PIETAT

Setmana Santa

(Text llatí i català)

Traducció, introducció i notes rubricals de Mn. JOSEP FORN, Prev. Edició amb paper superior, imprès a dues tintes i amb il·lustracions.

Tela: 5 pessetes

Enquadernacions luxoses

— A propòsit del decret pel qual es prohibeix l'entrada al Canadà de carbó, pasta de fusta, alabastre, fustes i pells, procedents de Rússia, el ministre senyor Ryckmann ha declarat que el Govern canadenc estava convençut que el treball forçat existeix a Rússia, particularment a les mines i explotacions forestals.

A més, ha dit, la manera de viure a Rússia és inferior a tots els nivells a com es viu al Canadà. Per tant, havem de negar-nos a sostenir el comunisme i les seves conseqüències, per l'intercanvi comercial.

— A Ecija els obrers en atur forçós intentaren assaltar les tendes i mercats. El conflicte resultà greu.

— Parlant de la crisi del treball de Nova York,

el senyor Josep Renaul, a *La Croix*, fa les següents constatacions:

“Vers la Via trentena, vaig trobar una altra interminable fila d'obriers sense feina. Passaven lentament davant el pòrtic d'una església catòlica, on hi havia una frare franciscà, de rostre pàl·lid i magre, sota la caputxa posada, vestit de burell, calçat de sandàlies i rodejat d'altres religiosos drets, immòbils, amb els braços creuats dintre llurs mànegues. Tenia al seu costat un enorme sac de monedes d'argent. Cada obrer passava davant d'ell, i rebia el socors de la religió. Aquesta escena medieval a Nova York, sota aquell pòrtic d'església, entre els gratacels, l'electricitat i els autos, feia una impressió inesborrable.”

Llibres

El senyor Rector d'Ozeron, novella original de Francis Jammes traducció de Josep F. Ràfols. — Editorial Balmes, S. A. Prew: 4 pessetes.

Les novel·les immorals són les obres que fan més mal a la joventut. Dissortadament aquestes són les més llegides. Els autors que s'han imposat la missió de corrompre la joventut, obtenen ràpidament una gran popularitat.

Les noies no llegeixen obres obertament immorals, però algunes d'elles mostren una gran predilecció per les novel·les eròtiques d'un sentimentalisme morbós, que els va matant lentament l'espiritualitat.

La publicació d'un llibre sà constitueix per nosaltres un motiu de joia. L'obra de Francis Jammes, que acaba de publicar “Editorial Balmes”, es delicadíssima i d'una gran finor espiritual. Francis Jammes, és un poeta subtil i exquisit que sap expressar els seus sentiments delicats amb una gran elegància. La seva novella “El senyor Rector d'Ozeron”, conté grans bel·leses. Jammes, té una visió delicada de la naturalesa. El paisatge en passar a través del cristall del seu esperit, esdevé idíl·lic. Les seves descripcions de la naturalesa tenen una gran suavitat.

Cal, però, confessar que en la dita obra el poeta està per damunt del novel·lista. Sovint abusa de les digressions. Aquestes distreuen el lector i lleven interès a l'obra.

Com ja s'endevina amb el títol, “El senyor Rector d'Ozeron”, es la biografia d'un Rector zelós, que va esbossar als seus feligresos el camí de la perfecció cristiana. Es una obra en la qual predomina l'anècdota.

L'amic Ràfols, que es un admirador de Francis Jammes, perquè l'obra que ha traduït no perdés el seu perfum, s'ha mostrat respectuós amb l'original. Aquest excés de fidelitat perjudica una mica l'obra. El corrector ha deixat passar algunes incorreccions de llenguatge. Sovint es usat *els hi*, en substitució de *els* datiu. Cal, però, reconèixer, deixant de banda

aquestes petites imperfeccions, que el culte escriptor senyor Ràfols, ha fet una tasca meritòria incorporant a la literatura catalana una obra delicadíssima, que les persones de gust depurat llegiran amb veritable fruïció.

* * *

Fabiola, o l'església de les catacumbes, pel Cardenal Wiseman. — Adaptació catalana de Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. — Il·lustracions de J. G. Junceda. — Foment de Pietat.

Aquesta obra del savi Cardenal Nicolau Wiseman, és popularíssima. Ha sabut presentar en una forma artística, fets històrics que tenen un gran interès. L'heroisme dels cristians primitius, que sabien sofrir i morir per amor a Jesucrist, serà en totes les èpoques un espectacle colpidor. És una obra que reconforta i encoratja. Llegint-la ens adonem que l'home és capaç de fer grans coses quan porta encesa dintre el pit la flama de la fe.

El nostre estimat amic mossèn Joan Puntí, que en diverses avinenteses ens ha demostrat que sap fer vibrar les cordes sonores de la lira d'or de la poesia, ha fet una adaptació a la nostra llengua de la dita obra, molt acurada i admirablement ben feta.

Ha tingut l'encert de suprimir algunes digressions de caràcter històrico-arqueològic, que avui no tenen cap interès, després de les recerques i descobertes que s'han fet.

Els fragments suprimitos no lleven interès a l'obra, sinó al contrari, la fan més arrodonida.

El llenguatge és correctíssim. Mossèn Puntí, coneix bé la nostra llengua, i té una prosa dúctil i fluida. La seva traducció, o millor dit la seva adaptació, està molt per damunt de les traduccions que s'han fet en llengua castellana.

Les il·lustracions de l'eminent artista J. G. Junceda, són molt notables. No creiem que cap dels nostres dibuixants el superi com a fermesa de dibuix. El nostre volgut amic és l'il·lustrador que necessitava “Fabiola”.

Cal esperar que aquesta obra interessantíssima obtindrà una gran difusió.

CIVERA

CLÍNICA DE BEBÉS

Operacions sense dolor.-Joguineria.-Sempre novetats
Tapineria, 6 (Abans Bisbe, 3) BARCELONA

TEMES DE LA SETMANA

Dos són els fets principals de la setmana: el Consell de guerra de Jaca i el R. D. convocant les eleccions municipals pel dia 12 del pròxim mes d'abril.

La cridanera campanya portada intensament a cap per les esquerres a fi i efecte de coaccionar moralment el Govern de Madrid i el tribunal militar de Jaca no ha tingut oposició seriosa. Ve de molt lluny la dèria de la misericòrdia en favor dels reus; per a les víctimes de les seves malifetes, i àdhuc per la santedat de la Justícia, no hi ha compassió ni consideracions que valguin.

Éra de preveure per aquesta raó, i per altres que no cal dir perquè són prou manifestes (recordem només aquella cabdal afirmació de Vázquez Mella sobre el valor...), la pluja de misericòrdia obtinguda al Pireneu aragonès; com és també de preveure l'èxit de la subsegüent campanya "pro amnistia" que ja ha començat i acabarà sorollosament, apoteòsicament.

Tot cor cristià és, naturalment, mogut al perdó i es complau amb el bé del pròxim. Però s'hi complauria més si els furs de la Justícia en sortissin incòlumes. *Fiat justitiam et ruat coelum...*

Sobre aquest punt tan delicat i transcendent com cap altre, volem dir, de passada, quelcom d'important que els més esquerrans i exigents dels esquerristes hauran d'escoltar respectuosament i segurament conformar-s'hi. Es don Nicolàs Salmeron, verb de la democràcia i de la República espanyola (i president que en fou), el qui ara parla (en la sessió del Congrés del dia 30 d'agost de 1873). Deia així:

"Yo de mí sé decir cómo entiendo que no consiste el arte de gobernar ni en transigir ni en permitir que todo el mundo haga lo que se le antoje, mas en dirigir el progreso normal de la sociedad y en cumplir e imponer a todos el imperio de la ley; yo de mí sé decir que, mientras sea Gobierno, no sólo no propondré, sino que me opondré, a que se conceda amnistía a los rebeldes cantonales como a cualquiera otro género de rebeldes. Lo que viene perturbando de una manera profunda y lamentable el espíritu público del país, lo que alimenta el desfreno de las torpes pasiones que engendran las guerras civiles, es la funesta tradición de conjurados y conspiradores, que hacen de nuestros partidos políticos facciones imperantes o rebeldes, aparejados para conquistar el Poder por la violencia y ejercerlo con arbitrariedad. Es menester que se sepa, de una vez para siempre, que todo aquel que infrinja la ley, todo aquel que cometa cualquier género de delito, habrá de sufrir una pena cierta, dentro de los principios fundamentales, que en materia de derecho penal ha profesado siempre la democracia.

Por esta razón presentó este Gobierno el proyecto que habéis elevado a ley **ABOLIENDO LA GRACIA DE INDULTO**, para conseguir que la pena se aplique inexorablemente; y por esta razón no presentará jamás este Gobierno ningún proyecto de amnistía, sean cualesquiera las circunstancias por las cuales el país atraviese."

I les raons que donà el senyor Salmeron són concloents:

"Hombre de ley ante todo, deseando que la justicia impere alguna vez en esta desdichada tierra, donde, si la falta de respeto a la legalidad se sigue tolerando, no habrá posibilidad de Gobierno, no habrá paz, no habrá tranquilidad, na habrá ningún interés legítimo asegurado, ni amparado ningún derecho, condeno resueltamente la amnistía; porque, para mí, señores diputados, por mucho que os choque, no hay diferencia entre los delitos comunes y los llamados delitos políticos, que justifique ese género de conmisericordia y olvido que vulgarmente se otorga a los reos políticos por la recíproca indulgencia de los cuales, se engendran las ambiciones de partido. Los delitos políticos acusan una profunda perversión del espíritu público, que, al par de los mismos delitos comunes, es preciso corregir con el castigo que purifica. Verdad es que, como se supone por punto general que los delitos políticos se cometen por una noble y generosa pasión de las ideas, que pueden mejorar la suerte de los pueblos, no pasan sus autores entre las gentes por tan perversos y tan indignos criminales como los que cometen delitos comunes. Pero, ¡ah, señores!, es que se padece en esto una verdadera preocupación: se confunde la codicia del Poder con la protesta del derecho, y por egoísmo reinante en los tiempos que corren, se estima más perversos a aquellos que atacan y hieren los intereses individuales que a los que atacan y hieren los intereses sociales y públicos, aun cuando el grado de perversión sea mayor en éstos con frecuencia."

¡Conclusos ad...!

J.

FOMENT DE PIETAT

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist, segons els Sants Evangelis

Traducció catalana de Mn. LLORENÇ RIBER,
Prevere, Mestre en Gai Saber. Edició il·lustrada
amb molts gravats; reproduccions dels quadres
més cèlebres antics i moderns

(2.ª edició)

Rústega: 1 pta.

Tela: 2 ptes.

AGA
BATERIAS
DINAMOS
DELCOs

Reparació electromecànica d'automòbils,
per especialistes del ram amb utilitatge
modern; preus limitats.

Bruch, 96 **BARCELONA** Telèf. 10656

Noticiari

Espanya

La Comissió d'Escoles Gratuïtes del Patronat Obrer de Sant Miquel del Port de la Barceloneta, ha quedat constituïda en la següent forma:

President, Gaspar Garcia Calabuig; Vice-president, Josep Santa-Cruz; Secretari, Josep Piera; Tresorer, Artur Escudero; Vocals: Rvd. Sr. Alexandre Gacemí, Prev.; Josep Escrichs i Marc Ibars.

— El Patronat Obrer de Sant Miquel del Port, de la Barceloneta, coneixedor de la necessitat de fomentar la cultura de les classes treballadores ve d'any ençà dedicant els seus esforços a facilitar-los la deguda ensenyança.

A aquest fi té establertes les seves Escoles Gratuïtes de nit per a l'ensenyança general i dibuix aplicat a les Arts mecàniques, a càrrec de professors amb títol i experts en les respectives especialitats.

Tan benefactora obra exigeix forces econòmiques superiors a les del susdit Patronat Obrer, raó per la qual aquest s'adreça a les persones generoses pregant-los un donatiu per a tan indispensable acció cultural.

Totes aquelles persones que desitgin contribuir a aquesta boníssima obra poden dirigir-se al Reverend Sr. Rector de la Parròquia de Sant Miquel del Port, o al president de l'Obra Gaspar Garcia Calabuig, carrer Maquinista, 40, Barceloneta.

— Els venedors al detall d'articles alimenticis estudien un reglament sobre l'obertura de nous establiments i funcionament dels actuals. Una volta units, no podrien també estudiar el guany racional de la venda, per tal d'abaratir-los tots, poc o molt? Perquè és insuportable la carestia regnant a Barcelona.

— El propinent mes de maig tindrà lloc a Barcelona un Congrés Nacional de Ponts Marítims.

— L'Escola Social de Barcelona ha organitzat una sèrie de Conferències Socials per a les poblacions industrials de Catalunya començant per la de Reus.

— Liquidat el pagament de les indemnitzacions corresponents als mutualistes damnificats per les tempestes durant l'últim any, l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre fa present que el primer d'abril pròxim començarà la garantia de la Caixa Mútua d'Agricultors d'Espanya per al segur contra les pedregades de totes les menes de cultiu, qualsevol que sigui el terme municipal.

Les sollicituds o proposicions d'aquest segur, amb garantia i reassegur de l'Estat, poden dirigir-se, fins al dia 30 d'agost, a l'esmentat Institut Agrícola, Portaferriassa, 21, acompanyades de llurs respectives quotes, en efectiu o per mitjà de lletra acceptada que venci a l'època de la recollecció, essent convenient que els sollicitants no esperin a l'època perillosa de pedregades per a lliurar llur proposició.

— La Junta de Protecció a la Infància ha inaugurat recentment al seu Grup Benèfic una escola-taller de pintura decorativa, que funcionarà com les similars de la mateixa institució, és a dir, dedicant-se exclusivament a l'ensenyament metòdic dels seus alumnes, defugint tota explotació industrial i alternant degudament la teoria amb la pràctica de l'ofici.

— Està organitzant-se activament en nombroses localitats de Catalunya la XVII festa anual de l'Obra d'Homenatges a la Vellesa que se celebrarà el Dilluns de Pasqua de Ressurrecció, dia 6 del vinent mes d'abril.

Per notícies rebudes a la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, entitat fundadora de l'Obra dels Homenatges a la Vellesa, la festa dels vells promet revestir un especial relleu a Salardú (Vall d'Aran), amb la cooperació dels pobles comarcals, Les Planes, Malgrat, Súria, Sant Joan de Ramis, Pont de Claverol, Badalona, Canet de Mar, Sitges, Terrassa, Calella i Serinyà. En totes les esmentades poblacions es concediran als vells nombroses pensions vitalícies i llibretes d'estalvi.

— En les seves oficines de Catalunya i Balears la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, en el mes de febrer passat ha rebut per imposicions en les seccions d'estalvi i assegurances socials 26.118.165 pessetes, i s'ha satisfet als titulars de llibretes d'estalvi, dotals i de pensió 20.688.147 pessetes, ascendint la diferència a favor de les imposicions a 5.430.018 pessetes.

En l'esmentat mes, a la Secció d'Assegurances Socials han estat abonades 24.085 pessetes per pagaments de terminis de capitalització a obrers que han complert els seixanta-cinc anys, i 6.800 pessetes concedides a obrers de les dues dites regions que vénen cobrant l'impost de llur compte de capitalització. En el dit mes foren liquidats també 453 subsidis de maternitat, concedits a les obreres mares, inscrites en el Règimen de Retir Obrer, per una quantia total de 22.650 pessetes.

Estranger

Durant la discussió del pressupost d'Instrucció pública, en la Cambra francesa, s'ha donat la xifra dels estudiants matriculats a París, a les diverses facultats de la Universitat, xifra que puja a 30.000. Abans de la guerra, el nombre d'estudiants universitaris era de 17.600.

Entre aquests estudiants hi ha nombrosos estrangers, especialment romanesos i polonesos.

— L'"American Motorist Association" ha publicat la darrera estadística dels automòbils que existeixen als Estats Units.

La proporció de cotxes s'estableix en 4 habitants per cotxe, basant-se en el cens de l'any 1930, o sigui 120.624.000 habitants.

FOMENT DE PIETAT

Dijous i Divendres Sant

LES HORES SANTES DEL MONUMENT

Traducció rimada i en prosa dels textos litúrgics per Mn. JOSEP FORN, Prev. Notes explicatives i rubricals de Mn. MIQUEL FITÓ, Prev. Pròleg de Mn. EUDALD SERRA i BUIXÓ, Prev. Text llatí i català.

Edició il·lustrada amb gravats

Rústica: 1 pta.

Tela: 2 ptes.

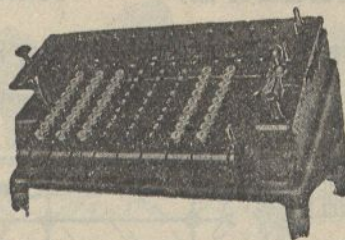
Demountable

Màquina nord-americana de primer rengle
Molt més perfecta i sòlida que cap altra

"TIM" "UNITAS"

Famoses màquines de calcular.
Les millors del món.

Per a demostracions, al
Representant Exclusiu:

Joaquim Serra. - Carrer Casp, núm. 4. - Telèfon 19861. - **Barcelona**

Les comunitats religioses, col·legis i subscriptors d'aquesta Revista, gaudiran d'un descompte especial.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum segon d'aquesta Biblioteca
Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola
text original i versió catalana

pel

P. Josep Calveras, S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
del retaule de la Santa Cova de Manresa

Preu: 3 Ptes.

BANC DE CATALUNYA

Rambla dels Estudis, 10 - BARCELONA

Capital: 50.000.000 de pessetes

TOTA MENA D'OPERACIONS DE BANCA I BORSA
AGENCIES I SUCURSALS:

Barcelona (Sans, Sant Andreu, Gràcia, Rambla del Centre, Plaça Comercial, Estació de França, Sarrià, Clot, Sant Martí i Laietana), Madrid, Girona, Lleida, Tarragona, Illes Canàries (Las Palmas, Arucas, Puerto de la Luz, Telde, Santa Cruz de Tenerife, Guía, Galdar, Icod, La Laguna i La Orotava), Anglès, Arbúcies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Caldes de Montbui, Calella, Collblanch, Figueres, Hospitalet, Hostalrich, Eivissa, Igualada, Llagostera, Malgrat, Manresa, Masnou, Mataró, Molins de Rei, Moncada, Olot, Palafrugell, Palamós, Port-Bou, Roses, Santa Coloma de Farnés, Torroella de Montgri, Valls, Vendrell, Vich, Vilafraça del Penedès.

ENTITATS ASSOCIADES: Banc de Reus de Descomptes i Préstecs, Banc de Tortosa, Banque de Catalogne (Paris) i Banc de Palafrugell. — VIATGES CATALONIA.

SERVICE STATION

PRIMERA ESTACIÓ AMERICANA A ESPANYA

JOSEP MANZANARES

La casa més important en gasolina, petroli, neumàtics, cambres, olis, grasses, accessoris, eines, ferreteria i tot quant pertany a l'automòbil.

VENDA A L'ENGROS I DETALL

QUATRE TALLERS:

Carrers Sepúlveda, 148-150
Villarreal, 35

Florida Blanca, 121

Telèfon 31510

CASA CENTRAL:

Carrer Aragó, 272

Passeig de Gràcia, 45

Telèfon 11550

MAGATZEMS:

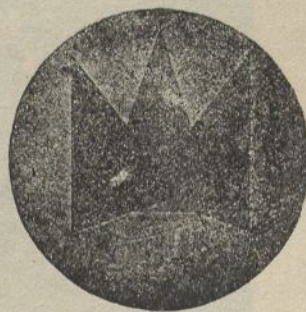
Consell de Cent, 421

SUCURSAL:

Esplugues de Llobregat:

Carrer Laureano Miró, 89

Encreuament de les carreteres de Madrid i Cornellà

BARCELONA

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Àngel, 38
Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G.—Provença, 107; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA